

trale styre. Det gør vi desværre alt for sjældent, og på den led er jeg faktisk enig med ministeren.

Først til mølle-princippet bliver jo brugt i mange sammenhænge. Det er jo ikke første og sidste gang, at det princip bliver brugt rundt omkring. Problemet i dette tilfælde var i høj grad, at der jo var to møller, og så kan jeg godt se, at det ville gå galt, og det var også, hvad vi så. Jeg synes, vi i udvalget lige skal vende det en ekstra gang og se, om vi ikke kan bevare den selvstændighed for kommunen og sikre, at den selv kan afgøre, hvad der er mest hensigtsmæssigt i kommunen. Den er bedre til at vurdere, hvor mange der vil søge, og det har vi også set kan afhænge lidt af hensigtsmæssigheden med først til mølle-princippet.

Så jeg må sige, at jeg faktisk er meget enig med ministeren.

Aase D. Madsen (DF):

Jeg vil gerne lige gendrive bolig- og byministerens ord om, at Dansk Folkeparti ønsker højere husleje lige sådan med ét slag.

Det, der sker ved byfornyelse, er jo som regel, at man sætter de lejere, der har boet der gennem mange år, ud af deres lejlighed. De vil ikke ud, for de har boet dér på Nørrebro eller Vesterbro i mange år, og de vil søreme ikke byfornys. De vil hellere bo, næsten som det ser ud. Efter byfornyelsen sætter man dem ind igen – eller de forsøger at komme tilbage – til en meget højere husleje, som de så slet ikke kan betale, eller også sætter man dem ud et eller andet sted på Vestegnen. Det synes jeg ikke er en rar tanke.

Hvis man derimod igennem årene havde haft en rimelig vedligeholdelse af den ældre boligmasse, måske til en lidt øget husleje, havde beboerne kunnet få den boligstandard, de havde ønsket. Det var måske ikke noget med fine badeværelser og alt mulig andet, men så havde de kunnet blive boende i det miljø, de har boet i hele deres liv, og de kunne så bo i rimelig vedligeholdte ejendomme.

Men fordi man ikke har villet røre ved dette problem, skal der nu en stor byfornyelse til, hvor beboerne skal rives ud af deres miljø.

Anden næstformand (Henning Grove):

Fru Annie Lunde Hansen og derefter bolig- og byministeren.

(Kort bemærkning).

Annie Lunde Hansen (CD):

Jeg håber, at vi ved udvalgsarbejdet kan få slettet først til mølle-princippet ude i kommunerne, ellers vil der rundtomkring i kommunerne være forskellige præmisser, man kan få de byfornyelsespenge på, og det synes jeg ikke kan være rigtigt. Jeg synes stadig væk, at det må være behovet for pengene, der tæller højest.

Bolig- og byministeren (Jytte Andersen):

Først til fru Rikke Hvilshøj, som er lidt forvirret over, at en socialdemokrat også er demokrat og lægger vægt på det kommunale selvstyre. Jeg vil ved lejlighed måske fremsende vores parti-programmer, kommunalpolitiske programmer og diverse til Venstres ordfører, for dér vil fru Rikke Hvilshøj kunne se, at vi lægger faktisk meget vægt på det kommunale selvstyre. Det gør vi også i denne sag, hvor vi faktisk har tiltro til, at kommunalbestyrelsen selv kan vurdere, hvad det er for nogle hensyn, hvad det er for nogle regelsæt, der skal til for at afgøre, om den foretrækker et projekt eller den foretrækker et andet projekt.

Det er vi ikke velegnet til herinde i Folketinget, og det kan jeg også se på fru Pernille Frahm hun også er enig i. Så mon ikke diskussionen om § 94 kan blive afklaret, og vi måske kan komme til lidt bedre forståelse af, hvad vi mener? Alle omkring ordførerbordet nikker, og det er jo så et udtryk for, at man er relativt enig i, at kommunerne faktisk skal have nogle muligheder for selv at lade de forskellige projekter og penge indgå i en bypolitik og en byfornyelsespolitik, som passer til den kommune. Andet er jo i virkeligheden ufornuftigt, så det tror jeg faktisk godt vi kan blive enige om.

Så vil jeg godt sige til fru Aase D. Madsen, at der forekommer at være nogle myter i det, der bliver sagt. Det er faktisk sådan, at der er ganske mange mennesker, der meget gerne vil have byfornyset deres bolig dér, hvor de bor – det er også, fordi det er nødvendigt – og de indgår faktisk meget aktivt i arbejdet for byfornyelse. Så den dér forestilling om, at ældre mennesker eller unge mennesker for den sags skyld gerne vil sidde i slum, fordi det er åh, så romantisk, som regel kun findes hos dem, der bor meget langt væk fra slummen.

De fleste vil faktisk gerne gøre en indsats, og det viser sig jo også, at de bagefter bliver i de boligområder med de muligheder, der selvfølgelig er for en forhøjelse af huslejen, men det er